

Lisa Reganová

MIZEJÍCÍ DÍVKY

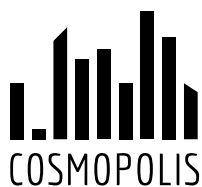
KOLIK DÍVEK MUSÍ ZMIZET,
NEŽ SI TOHO NĚKDO VŠIMNE?

Lisa Reganová
MIZEJÍCÍ DÍVKY

Lisa Reganová

MIZELJÍCÍ DÍVKY

Mé tetě Kitty Funkové, která ve mě vždy věřila.

VANISHING GIRLS

Copyright © Lisa Regan, 2017

Translation © Kateřina Elisová, 2020

© Grada Publishing, a. s., 2020

Z anglického originálu *Vanishing Girls*,
vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2017,
přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Redakční úpravy Dana Řezníčková
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2020
jako svou 7804. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-1920-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-2444-2 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

PROLOG

V lesích byl muž, to věděla jistě. Kam až jí paměť sahala, byly lesy jejím výsostným královstvím. Plné rostlin a divoké zvěře poskytovaly dokonalé prostředí pro všechny příběhy, které její představitelství mohla vytvářet. Staly se pokojnou oázou, kde mohla uniknout před matčiny tvrdý pohled a otcovým pohrdáním.

Často ho tam cítila – přítomnost, která působila jako silové pole, které se tlačí do jejího malého území. Když se pohybovala po lese, slyšela ho. Šustění listů. Zapraskání větve. V těch lesích vídala medvědy, vysokou zvěř i lišky a jednou dokonce i rysa. Ale zvuky, které ten muž vydával, byly záměrné. Shodovaly se s jejími. S jistotou věděla, že se jedná o člověka. A soudě podle tíže jeho kroků – o muže. Někdy slyšela jeho dech. Těžký a namáhavý. Ale kdykoli se otočila, aby se mu s bušícím srdcem v hrudi postavila, byl pryč. Dvakrát zahlédla oči, které ji sledovaly hustým listím.

„Mami,“ řekla jednou ráno u snídaně, když zůstaly s matkou o samotě.

Matka ji zpražila pohledem. „Co je?“ zeptala se.

Slova se jí chvěla na konci jazyka. *V lese je nějaký muž.*

„V... je...“ vykoktala, neschopná ta slova zarazit.

Matka si povzddechla a odvrátila pohled. „Sněž ta vajíčka.“

Matka by jí stejně nevěřila. Ale on tam byl. To věděla jistě.

Stala se z toho jakási hra. Řekla si, že se bude vždy držet alespoň jednu stopu od kraje lesa. Jenže to ho jen nalákalo blíž k mýtině za domem, tělo schované za kmenem stromu a obličej skrytý za větvemi. Nemohla dýchat, když běžela do domu, a představovala si, jak se jeho ruce sárou po šněrování na jejích šatech, aby ji zatáhly zpátky. Plíce se jí naplnily vzduchem až v okamžiku, kdy nohy překročily práh zadních dveří.

Týden nevyšla z pokoje, pouze když se šla najíst. Pak chodila ven jen tehdy, když tam byla její matka, otec nebo sestra. Nadlouho zmišel. Přestala ho cítit, přestala ho slyšet. Téměř věřila, že se vrátil tam, odkud přišel. Možná že si ho jen vymyslela?

Pak jednoho dne sestra věšela prádlo na šňůru a ona se na druhé straně dvora honila za žlutými monarchy stěhovavými, kteří se rozmnožili na vrcholku hory. Bílé prostěradlo, které se třepotalo na prádelní šňůře, zakrývalo sestře výhled. Dostala se příliš blízko k okraji lesa. Ruka vystřelila a sevřela jí ústa, aby umlčela výkřik. Paže ji sevřela kolem pasu a zvedla ji ze země. Pevně si ji tiskl k hrudníku a táhl ji lesem, který býval jejím přítelem. Paniku zastínila jediná myšlenka. *Je skutečný.*

KAPITOLA 1

Benzínová pumpa společnosti Stop and Go nedávno nainstalovala na stojany ploché obrazovky, protože lidi prostě nedokážou od televize odtrhnout pohled na tak dlouho, aby si načepovali benzin. I když to detektiva Josie Quinnovou štválo, přistihla se, že když se na obrazovce objevily nejnovější zprávy, je na obrazovce přímo přilepená. Konečně našli v lese blízko domu Isabelle Colemanové její mobilní telefon.

Několik kilometrů odsud stála reportérka Trinity Payneová v prošívané modré bundě a žluté šále před bílým dvoupodlažním koloniálním domem Colemanových. Vítr jí cuchal černé vlasy a rozsvláté prameny jí celou reportáž padaly přes obličej.

„Před pěti dny se Marla Colemanová vrátila z práce do prázdného domu. Domnívala se, že její sedmnáctiletá dcera Isabelle je s přáteli. Nepozastavila se nad tím až do pozdních hodin téhož dne, kdy Isabelle nepřišla domů. Policejní zdroje nám sdělily, že v té době neměly žádný důvod předpokládat, že je Isabellino zmizení podezřelé. Přátelé a rodina slečny Colemanové ji popsali jako činorodou mladou ženu s nejrůznějšími zájmy, která by pravděpodobně dokázala odjet z města a vydat se na spontánní výlet. Ovšem o několik dní později, kdy všechny hovory na Isabellin mobilní telefon končí

rovnou v hlasové schránce a její auto stále stojí zaparkované na příjezdové cestě k domu, je policie v nejvyšší pohotovosti, neboť se zde shromáždili obyvatelé Dentonu, aby vytvořili pátrací týmy.“

Kamera se stočila, aby zabrala dlouhou kruhovitou příjezdovou cestu Colemanových, na níž parkovala tři vozidla. Trinity pokračovala: „Dobrovolníci pročešávají několik dní oblast kolem domu Colemanových, kde byla Isabelle naposledy viděna.“

Kamera se opět natočila, kývala se ze strany na stranu a zaostřila na hustě zalesněné okolí domu. Josie ten dům znala. Jednalo se o jeden z nejstarších domů na okraji Dentonu, který stál osaměle u venkovské silnice a jehož nejbližší sousedé se nacházeli více než tři kilometry daleko. Jednou srazila svým policejním autem kousek od domu jelena.

Kamera opět zabrala Trinity. „Včera byl během pátrání v jedné ze zalesněných oblastí nalezen mobilní telefon, o kterém lze předpokládat, že patřil pohřešované dívce. Obrazovka byla rozbitá a policie nám sdělila, že baterie byla z telefonu odstraněna. Rodiče Isabelle Colemanové říkají, že by se dobrovolně se svým mobilním telefonem nerozloučila. V této chvíli zavládl všeobecný názor, že se slečna Colemanová stala obětí únosu.“

Trinity zodpověděla několik předvídatelných otázek zpravodajů stanice WYEP a uvedla číslo linky pomoci dentonské policie s žádostí o informace. Svalové uzlíky, které se Josii začaly v ramenou dělat někdy před třemi týdny, se stáhly. Otáčela krkem a krčila rameny, jak se je snažila uvolnit. Poslouchala nejnovější vývoj a věděla, že nemůže nijak pomoci, takže s hadicí v ruce zatoužila rozbít obrazovku plazmové televize na milion kousků.

Isabelle se pohřešuje pět dní. Proč trvalo tak dlouho najít důkaz, že ji unesli? Proč čekali dva dny, než zorganizovali průzkumné skupiny kolem domu? Proč Josii odmítli, když se nabídla, že s pátráním pomůže? Fakt, že je na placené dovolené za údajné nadměrné použití síly, dozajista její průzkumné schopnosti neznehodnotil. A nezáleželo na tom, že se objevila jako soukromý občan – její kolegové, které většinou převyšovala hodnotí, ji poslali domů. Na rozkaz šéfa.

Zuřila. Při hledání té dívky by měly být využity všechny dostupné zdroje. Všechny. Josie věděla, že její kolegové pravděpodobně přespávají na lehátkách v odpočívárně na stanici, protože pracují nonstop stejně jako během povodní v roce 2011, kdy se celé město ocitlo dva metry pod vodou a jediná cesta, jak se dostat z jednoho místa na druhé, byla ve člunu. Věděla, že už povolali dobrovolné hasiče, záchrannou službu a každou fyzicky schopnou osobu ve městě, která byla ochotná zúčastnit se pátrání a sledovat stopy. Tak proč ji šéf ještě nezavolal zpátky do práce?

Denton leží na ploše asi pětadesát kilometrů čtverečních, z nichž se většina rozprostírá v divokých horách centrální Pensylvánie. Má úzké klikaté silnice, husté lesy a velké venkovské domy, rozseté jako nedbale hozené konfety. Populace se pohybuje jen něco málo nad třiceti tisíci, což stačí právě tak na to, aby tady ročně došlo v průměru k šesti vraždám, přičemž se většinou jedná o domácí spory. A k dostatečnému počtu znásilnění, krádeží a barových bitek opilců, aby udržely třiapadesát zaměstnanců policejního oddělení jakžtakž zaneprázdněné. Jejich kompetence jim ale jednoduše neumožňovala poradit si s případem únosu. A především ne s takovým případem, kdy unesená dívka byla blondatá, temperamentní,

oblíbená a předurčená studovat vysokou školu. Všechny fotky Isabelle Colemanové, které Josie viděla – a dívčín facebookový profil se chlubil tisíci snímky, které byly všechny veřejně přístupné –, vypadaly, jako by byly pořízeny pro nějaký časopis. Dokonce i na fotkách, kde s kamarádkami předváděly směšné grimasy a vyplazovaly jazyky právě ozdobené piercingem, stálo na Isabellině cvočku slovo „Princezna“, i když tam stejně tak mohlo být napsané „Dokonalá“.

Dvoukřídlé dveře benzínové stanice se hlučně rozrazily a dva mladí lidé, kterým bylo něco málo přes dvacet, zamířili ke stojanům. Jejich malé žluté subaru stálo naproti Josii. Žena nastoupila a muž čepoval benzín. Josie na sobě cítila jejich oči, ale odmítala jim poskytnout uspokojení a pohled opětovat. Ne že by měli odvahu se jí na cokoli zeptat. Většina lidí ji nemá. Jen s potěšením zírají. Přinejmenším už ale její neuvážené jednání zmizelo ze zpráv. Na malém městě, kde se ve zprávách standardně objevují autonehody, místní charitativní akce a informace o tom, kdo skolil během lovecké sezony největšího jelena, se už nikdo nezajímá o bláznivou policajtku s výbušnou povahou.

Doufala, že jí případ Colemanové zajistí šanci dostat se ze šéfovy černé listiny. Že pro tentokrát udělá výjimku a nechá ji vrátit se na týden nebo dva do práce, dokud nebudou mít vyšetřování pevně v rukou. Dokud tu dívku nenajdou. Ale nezavolal. Neustále kontrolovala telefon, aby se ujistila, že funguje. Že se baterie záhadně nevybila, že nechtěně nevypnula zvuk. Nevypnula. Telefon byl v pořádku. Zato její šéf je zabeďněnec.

Josie se rozhodla, že ještě není připravená jet domů, takže vešla do obchodu patřícího k benzínové stanici a objednala si kávu. Zabíla

dobrých deset minut její pomalou přípravou – spousta smetany a dva cukry – a placením. Dan, majitel benzínky a bývalý motorkář, kterému táhlo na šedesátku a který nikdy nesvlékal koženou vestu, patřil mezi její staré známé. Dostatečně dlouho s ní vedl společenskou konverzaci, aby jí dal najevo, že stojí na její straně, aniž by se přímo zeptal na případ, který nad ní visel. Znal ji dost dobře, takže ji nevyslychal.

Ježte pak už nezbývalo nic jiného než jet domů.

Všimla si skupinky zákazníků, kteří se shlukli kolem další televize, která visela nad automatem s výherními losy v přední části obchodu. Zamířila k nim, usrkávala kávu a dívala se na obrazovku, kde pokračovalo zpravodajství, které viděla u stojanu. Ve spodní části obrazovky se mihla slova „Studenti a fakulta reagují na únos Colemanové“ a k tomu přehráli montáž, kterou ve smyčce pouštěli od včerejšího večera. Když ji Josie viděla poprvé, stanice WYEP používala místo „únosu“ slovo „zmizení“.

„Byl to, no... vážně skvělý člověk. Doufám, že ji najdou. Chci říct, ta představa, že se něco takového může stát v Dentonu, nahání hrůzu.“

„Víte, je těžké něčemu takovému uvěřit. Prostě zmizela. Je to škoda. Byla opravdu milá.“

„O víkendy jsme měly jít nakupovat. Prostě tomu nemůžu uvěřit. Včera jsem ji viděla. Byla to moje nejlepší kamarádka.“

„Isabelle patří k nejbystřejším studentům v mojí třídě. Všichni máme opravdu velké obavy.“

Josie cítila mezi lopatkami vlnění křeče. Pouze Isabellin učitel dějepisu mluvil tak, jako by byla stále naživu. Všichni ostatní použili minulý čas. Už se vzdali představy, že se najde živá a zdravá.

A proč by ne? Lidi se nerozplynou ve vzduchu a krásné mladé dívky, které se stanou obětí únosu, se jen zřídka vrátí živé a nezraněné. Josie věděla, že s každou ubíhající vteřinou se pravděpodobnost, že Isabelle najdou živou, zmenšuje a zmenšuje.

Vzadu na šíji se jí vytvořila kapka potu, a když vyšla z obchodu, stékala jí po páteři. Na okamžik zírala na svůj Ford Escape a papírový pohárek s kávou ji pálil do kůže na dlani. Vážně by měla jet domů. Majitel bude stojan potřebovat pro další zákazníky. Ale představu, že stráví celý den sama ve svém domě, jednoduše nedokázala snést. Samozřejmě by se mohla projíždět po okolí, možná by mohla zkusit najít místo činu – pravděpodobně bude zahrazené a označené policejní páskou, když ho lokalizovali – a zjistit, jestli neuvidí něco, co ostatním uniklo.

Josie vytáhla mobil a energicky navolila číslo, které za poslední půlrok volala čtyřikrát až šestkrát denně. Většinu jejích hovorů nechal spadnout rovnou do hlasové schránky, ale čas od času hovor přijal. A dnes telefon zvedl při třetím zazvonění.

„Jo,“ řekl seržant Ray Quinn, jako by nemohl popadnout dech.

„Kdy jste našli místo činu?“ zeptala se bez úvodních frází.

Nebyl natolik bez dechu, aby jí nevěnoval jeden ze sobě vlastních povzdechů. Ten typ, který používal pokaždé, když si o ní myslel, že se chová jako osina v zadku. „Bože můj,“ poznamenal. „Máš dovolenou. Přestaň mi volat. Máme to pod kontrolou.“

„Vážně?“

„Myslíš, že ne?“

„Proč mi šéf nezavolał, abych pomohla? Říká, že Colemanovou unesli. Požádal o podporu státní policii nebo FBI? Na tohle nemáme zdroje.“

„O tom případě nic nevíš, Jo.“

„Vím dost. Jestli se vážně jedná o únos, musíte si vyžádat zálohy. Jako včera. Přece víš, že pohřešované děti, které se nenajdou do osmačtyřiceti hodin...“

„Přestaň.“

„Mluvím vážně, Rayi. Tohle je průser. Ta holka už může být kdekoli. Už jste důkladně projeli registr sexuálních násilníků? Prosím, řekni mi, že na tom právě teď někdo dělá. Chci říct, že to není žádná věda. Unesená hezká blondatá holka? Na to by byl dobrý Hiller. Měl bys ho na to nasadit. A já bych s ním poslala ještě LaMaye. Zavolej do Bowersville a zjisti, jestli na svém oddělení nemají pár lidí, co by prošli jejich registr. Není to tak daleko odsud. Řekni mi, že jste to už zařídili.“

Přes telefon cítila jeho rozčilení, ale už si zvykla. Snažila si vzpomenout na dobu, kdy se navzájem milovali. Sladce, starostlivě, trpělivě. Pro tu vzpomínku se musela vrátit až na střední školu. Kdysi se milovali, je to tak?

Ray si povzdechl. „A jsme zase u toho. Myslíš si, že všechno víš. Myslíš si, že jsi jediná u policie, kdo umí dělat svoji práci. Víš co, Jo? Nejsi jediná. Nevíš nic. *Nic*. Takže sklapni a přestaň mi, do prdele, pořád volat. Sedni si k pletení, nebo co, sakra, ženská dělá, když nepracuje. A teď zavěším.“

Síla jeho slov ji bodla. Slovo *nic* použil jako nůž. Bodal rychle a pohotově jako vězeň, který si nůž sám vyrobí. Vždycky byl drsný, což ona sama uměla taky, ale nikdy nebyl krutý. Rychle se vzpamatovala a vyhrkla: „Podepiš rozvodové papíry, Rayi, a já ti přestanu volat.“

Ticho.

Teď přišla řada na ni, aby bodla. „Budu si brát Lukea. Požádal mě o ruku. Včera. V posteli.“

Neodpověděl, ale slyšela ho dýchat. Měsíce žili odděleně, ale jejich vztah byl zničený už dávno. Věděla, že Lukea nesnáší. Že nesnáší představu jiného muže vedle své manželky. I když se z ní už brzy stane bývalá manželka.

Poslouchala soustředěně zvuk jeho dechu, čekala, co řekne, jakou taktiku zvolí, když se tu novinku dozvěděl, že jí chvíli trvalo, než v dálce zaregistrovala ostré zvuky výstřelu. V Dentonu to nebylo nic neobvyklého. Během lovecké sezony se v zalesněných periferiích města ozývaly výstřely jako ohňostroj po celý den. Jenže teď není ani lovecká sezona, ani 4. července. Je březen a neexistuje žádný dobrý důvod, aby někdo tolikrát vystřelil.

S telefonem v ruce Josie odhodila kelímek s kávou do nejbližšího koše a udělala několik kroků směrem na parkoviště. Výstřely se přibližovaly a protínaly chladné ticho dopoledne. Lidi u stojanů zkameněli. Všechny hlavy se natáčely a hledaly zdroj. Josie zachytila překvapením rozšířené oči několika štangastů, kteří nedokázali udělat víc než si s ní vyměnit zmatený pohled.

Něco se blížilo, ale nevěděli *co* nebo *odkud*.

Instinktivně sáhla volnou rukou pro služební zbraň, ale nebyla na svém místě. Strach ji udeřil jako pěst do hrudníku a sevřel jí srdce, které měla až v krku.

Ray promluvil do ticha: „Jo?“

Zpoza rohu se přihnal černý, kulkami prošpikovaný Cadillac Escalade, řítil se směrem k benzínové pumpě, přeskočil obrubník a hrnul se přímo na Josii. Nohy měla jako dva cementové kvádry. *Pohni*

se, řekla sama sobě. *Pohni se.* Jak se Escalade řítil kolem ní, zrcátko na straně řidiče se jí zachytilo o cíp bundy, takže se zatočila a vyletěla do vzduchu. Tvrdě dopadla levým bokem na asfalt, její tělo se kutálelo směrem od auta, až nakonec břichem narazila na jeden z kovových sloupků, které chrání stojany.

Escalade narazil do přední stěny obchodu. Skřípění kovu a praskání výlohy se smíchaly v kakofonicky třesk. I poté, co se terénní vůz zapasoval do stěny, jeho motor dál řval a kvílel. Kolem auta se vznášela oblaka prachu z rozdrcené škvárové tvárnice. Lidi se vyřítili z obchodu. Josiiny plíce volaly po vzduchu, který se jim nedostával.